

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Na Pankráci 1685/17 a 19, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4395078/18/2121-00540-205184,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho návrh na zastavení daňové exekuce. Ta byla zahájena exekučním příkazem vydaným žalovaným dne 28. 8. 2018, č. j. 4157005/18/2121-00540-205184 (dále jen „exekuční příkaz“), k vymožení daňového nedoplatku v celkové výši 1 268 Kč, jímž byly postiženy jiné příjmy žalobce a jehož zrušení se žalobce rovněž domáhá. Daňový dluh tvoří dlužná daňová povinnost na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2018 ve výši 768 Kč a exekuční náklady ve výši 500 Kč.
2. Žalobce namítá, že exekuční příkaz nebyl vydán na základě vykonatelného exekučního titulu. Podle žalovaného jím má být výkaz nedoplatků ze dne 24. 8. 2018. Ten však žalobci nebyl vůbec doručen. Žalobce se o existenci dluhu dozvěděl jen z doručené složenky, z níž

tedy nemohl zjistit, jak údajný nedoplatek vznikl ani proti němu brojít. Dále žalobce tvrdí, že daň z nemovitých věcí za uvedené období zaplatil, což žalovanému doložil složenkou. Jestliže žalovaný tuto částku použil na uhrazení (ostatně blíže nespecifikovaných) dříve vzniklých nedoplateků, postupoval v rozporu se zákonem. Jde navíc o částku vymáhanou duplicitně, neboť byla vymáhána již exekučním příkazem ze dne 15. 12. 2017. Žalobce má za to, že je zde důvod pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) užitého na základě § 177 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění zákona č. 94/2018 Sb. (dále jen „daňový řád“). Konečně žalobce namítá, že povinnost uložená „daňovým výměrem“ značně přesahuje jeho příjem.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2018 byla žalobci vyměřena platebním výměrem ze dne 18. 4. 2018, jenž se podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“) nedoručuje. Jak ostatně sám žalobce uvádí, o existenci dluhu na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2018 (jakož i o celkové výši dluhu na této dani) věděl z doručené složenky na úhradu dlužné daně, na niž dne 28. 5. 2018 písemně nesouhlasně reagoval. Je tedy pravda, že žalobce uvedenou částku uhradil, ovšem jelikož jeho daňový účet vykazoval ke dni, kdy byla částka připsána, nedoplatky na této dani za předchozí zdaňovací období, použil žalovaný v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu došlou platbu na úhradu dříve splatných daňových povinností. Žalobcova platba tedy nebyla použita na úhradu zamýšlené daňové povinnosti.
4. Žalovaný nicméně připomíná, že námitky týkající se údajné nezákonnosti jednotlivých daňových nedoplateků, resp. nesprávnosti jejich výše, mají místo v nalézacích řízeních, v nichž byly tyto neuhrazené daňové povinnosti vyměřeny. Ve vymáhacím řízení je již přezkoumávat nelze. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014-39, podle něhož se při nařízení exekuce zkoumá pouze vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, jež povinný dobrovolně nesplnil. Vady tohoto rozhodnutí nebo vady řízení, které jeho vydání předcházelo, nejsou pro nařízení exekuce ani platnost exekučního titulu relevantní, ledaže by se jednalo o vady tak závažné, že by způsobily jeho nicotnost. V právě posuzované věci má žalovaný za to, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl argumentaci, která by mohla vést k zastavení exekuce z některého ze zákonných důvodů vypočtených v § 181 odst. 2 daňového řádu. Exekuční příkaz ze dne 28. 8. 2018 byl vydán v souladu se zákonem a na základě platného exekučního titulu, jímž byl výkaz nedoplateků ze dne 24. 8. 2018. O daňových nedoplatecích uvedených ve výkazu nedoplateků žalobce věděl. Zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce tedy bylo v souladu se zákonem. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
5. V replice k vyjádření žalovaného zopakoval žalobce argumentaci obsaženou v žalobě.
6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: Platebním výměrem žalovaného na daň z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2018 ze dne 18. 4. 2018, č. j. 2172161/18/2121-00460-208775, byla žalobci vyměřena daň ve výši 768 Kč a její splatnost byla stanovena ke dni 31. 5. 2018. Tento platební výměr žalobci doručen nebyl, patrně mu však byla doručena složenka. Podáním datovaným dnem 9. 5. 2017 (správně měl být uveden rok 2018 – pozn. soudu) a doručeným žalovanému dne 28. 5. 2018 totiž žalobce sdělil, že společně se složenkou obdržel sdělení, že u něj žalovaný eviduje daňový nedoplatek na dani z nemovitých věcí ve výši 26 167 Kč, s nímž žalobce nesouhlasí.

Žalovaný reagoval stručným přípisem ze dne 29. 6. 2018, v němž uvedl, že tyto nedoplatky byly v minulosti předmětem daňových a správních řízení, a tedy o nich již bylo rozhodnuto. Následně byla nařízena daňová exekuce vydáním exekučního příkazu ze dne 28. 8. 2018, č. j. 4157005/18/2121/00540-205184, kterým byly postiženy jiné příjmy žalobce. Exekuční příkaz byl žalobci doručen dne 8. 9. 2018. Daňová exekuce byla nařízena k vymožení nedoplatku v celkové výši 1 268 Kč, který podle výkazu nedoplatek ze dne 24. 8. 2018, č. j. 4157006/18/2121-00540-205184, sestával z dlužné daňové povinnosti na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2018, splatné dne 31. 5. 2018 v částce 768 Kč. Vymáhaný nedoplatek byl dále zvýšen o exekuční náklady v částce 500 Kč, tedy minimální částku, již lze podle § 183 odst. 1 daňového řádu na nákladech řízení požadovat, a o úrok z prodlení ode dne 25. 8. 2018 do zaplacení.

7. Žalobce podal dne 13. 9. 2018 návrh na zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu, protože pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky. Žalobce svou daňovou povinnost splnil tím, že žalovanému zaplatil částku 768 Kč, a to poštovní poukázkou, jejíž kopii přiložil. Jestliže měl žalovaný za to, že tomu tak není, měl jej vyzvat k dobrovolnému splnění povinnosti, což ovšem neučinil. Je zde tedy důvod pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 písm. h) daňového řádu ve spojení s § 177 odst. 1 o. s. ř., neboť výkon rozhodnutí je nepřípustný. Žalovaný vydal dne 27. 9. 2018 napadené rozhodnutí, jímž žalobcův návrh na zastavení exekuce zamítl. Uvedl, že pro zahájení exekuce byly splněny zákonné podmínky, zejména existuje exekuční titul (výkaz nedoplatek z 24. 8. 2018) a byla zachována lhůta pro vymáhání. O existenci daňové povinnosti žalobce věděl ze zaslané složenky, na niž dokonce písemně reagoval. Tato daň přitom uhrazena nebyla, neboť zaslanou částku žalovaný v souladu s daňovým řádem užil na úhradu starších daňových nedoplatek žalobce na téže dani. Důvody pro zastavení daňové exekuce žalovaný neshledal.
8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, přičemž souhlas účastníků s tímto postupem se presumuje, neboť žádný z účastníků na výzvu soudu nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
9. Podle § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu je exekučním titulem výkaz nedoplatek sestavený z údajů evidence daní.
10. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.
11. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud
 - a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky,
 - b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena,
 - c) povolí posečkání úhrady nedoplatku,
 - d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci,

- e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek,
 - f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů,
 - g) by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi,
 - h) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo
 - i) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.
12. Podle § 181 odst. 3 ve spojení s § 181 odst. 4 daňového řádu nelze proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce uplatnit opravné prostředky.
13. Před vypořádáním žalobních námitek pokládá soud za potřebné poukázat na rozdíl mezi nalézacím řízením a řízením při placení daní. Zatímco předmětem nalézacího (vyměřovacího, resp. doměřovacího) řízení je správné zjištění a stanovení daňové povinnosti, předmětem řízení při placení daně, mezi něž patří též řízení exekuční (resp. řízení o posečkání daně nebo o jejím zajištění), je již jen vymožení či zajištění daňové povinnosti, která byla stanovena dříve. Od rozdílných předmětů těchto dvou typů řízení se odvíjí i povaha námitek, jež lze při přezkumu (ať už jde o přezkum v rámci soustavy orgánů daňové správy či přezkum soudní) v nich vydaných rozhodnutí s úspěchem vznášet. V nalézacím řízení se zkoumá, zda byla daň vyměřena v souladu se zákonem a ve správné výši. Jestliže není daňová povinnost stanovena v tomto řízení splněna dobrovolně, má správce daně více možností, jak postupovat, přičemž jednou z nich je právě daňová exekuce.
14. Daňová exekuce je fází daňového řízení navazující na vyměřovací řízení, jejíž podmínkou je existence pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, „*je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod.*“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75). V exekučním řízení může být následný soudní přezkum „*zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné 'vybočení' z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, publ. pod č. 791/2006 Sb. NSS).
15. Daňová exekuce byla v projednávané věci zahájena na základě výkazu nedoplateků, který je ovšem pouze vnitřním dokladem správce daně. Právním titulem (důvodem) pro vymáhání daňového nedoplatku bylo rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena peněžitá povinnost – konkrétně šlo o rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. 2172161/18/2121-00460-208775, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2018.
16. V soudním řízení, jehož předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcovy návrhu na zastavení daňové exekuce, již není prostor pro zpochybnění správnosti podkladového rozhodnutí (platebního výměru). Takové výtky mohly být předmětem opravných prostředků proti tomuto rozhodnutí, popř. předmětem následného soudního přezkumu. V tomto soudním řízení lze úspěchem napadat pouze existenci tohoto rozhodnutí, jeho vykonatelnost, vhodnost zvoleného způsobu exekuce či prekluzi práva

vybrat daň. Soud tedy nemohl přezkoumat žalobní námitky směřující k oprávněnosti jednotlivých daňových nedoplatků.

17. Jen pro úplnost soud dodává, že se k této argumentaci již vyjádřil v rámci jiných u něj vedených řízení. V rozsudku ze dne 23. 3. 2020, č. j. 46 Af 20/2017-101, v bodech 27 a 28 konstatoval, že obdobný postup žalovaného, který platby žalobce na daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 použil k úhradě dříve vzniklých daňových nedoplatků žalobce, byl v souladu se zákonem (§ 152 odst. 1 daňového řádu), jakož i skutečnost, že žalobci pak za uvedené zdaňovací období, za něž v důsledku provedeného uspokojení předchozích pohledávek nebylo na dani z nemovitostí zaplacen nic, vzniklo penále. V rozsudku ve věci sp. zn. 43 Af 12/2020 učinil soud též závěr ve vztahu k platbám žalobce na daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017. I v právě posuzované věci, jež se týká úhrady daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2018, došlo k tomu, že žalobce částku odpovídající této dani zaplatil, ovšem žalovaný zaplacenou částku použil na úhradu dříve vzniklých daňových nedoplatků (konkrétně na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011). Uvedený postup je i v tomto případě v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Není ani pravda, že by starší daňové nedoplatky nebyly nikde specifikovány – v napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že částka 768 Kč zaplacená žalobcem dne 22. 5. 2018 byla připsána dne 24. 5. 2018 na jeho osobní daňový účet a byla použita na úhradu splatných daňových povinností na dani z nemovitostí k 30. 11. 2011, což vyplývá i z podrobných sestav, jež jsou součástí správního spisu. V rozporu s přesvědčením žalobce nejde ani o částku vymáhanou duplicitně, neboť jak soud ověřil, v exekučním příkazu ze dne 15. 12. 2017 obsažena není (na rozdíl od daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 a 2017). Ostatně sotva by být mohla, neboť tento exekuční příkaz byl vydán ještě před její splatností, která nastala až dne 31. 5. 2018. Dojem duplicity v žalobci patrně vyvolala skutečnost, že tato daň činila za zdaňovací období roku 2017 a 2018 shodně 768 Kč.
18. Soud se tedy zabýval pouze námitkami směřujícími k důvodům pro zastavení exekuce, které lze s ohledem na obsah žaloby a obsah samotného návrhu na zastavení exekuce podřadit pod písmena a) a i) § 181 odst. 2 daňového řádu a na aplikaci tohoto ustanovení žalovaným a s tím související zákonnost napadeného rozhodnutí.
19. Soud ze správního spisu ověřil existenci exekučního titulu, jakož i jeho vykonatelnost, včetně vykonatelnosti v něm vykázaných nedoplatků. Soud zároveň zjistil, že exekuční titul, kterým je vykonatelný výkaz nedoplatků ze dne 24. 8. 2018, byl sestaven v souladu s právními předpisy a na podkladě pravomocného platebního výměru. Pro nařízení daňové exekuce tak byly splněny zákonné předpoklady, zejména vykonatelný exekuční titul, existence daňového dluhu, dosud nezaniklé právo vymáhat daňový nedoplatek a existence pravomocného platebního výměru. Proto dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodl správně, pokud shledal, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
20. Jde-li o důvod pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 1 písm. i) daňového řádu, soud neshledal ani věcnou nesprávnost výkazu nedoplatků a ani žádný jiný důvod, který by bylo možné zahrnout pod § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Soud uzavírá, že v dané věci nebyl naplněn žádný z důvodů pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu. Exekuční příkaz byl vydán v souladu se zákonem a na základě platného exekučního titulu, kterým byl výkaz nedoplatků.

21. Namítá-li žalobce, že bylo na místě zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., užitého na základě § 177 odst. 1 daňového řádu, upozorňuje soud, že ačkoli § 177 odst. 1 daňového řádu připouští subsidiární aplikaci o. s. ř., nelze užít všechna jeho ustanovení. Z odst. 2 tohoto ustanovení vyplývá, že užití o. s. ř. je přípustné tehdy, vystupuje-li správce daně coby oprávněný z exekučního titulu (tedy v rovném postavení ve vztahu k zúčastněným osobám), zatímco vystupuje-li správce daně jako exekuční orgán (tedy ve vrchnostenské pozici vůči zúčastněným osobám), postupuje se výlučně podle daňového řádu. Právě rozhodování o žádosti o zastavení daňové exekuce podle § 181 daňového řádu je jedním případů, kdy správce daně vystupuje v roli exekučního orgánu, není tedy možné při zastavení exekuce postupovat podle pravidel pro zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 o. s. ř. (viz T. Rozehnal k § 177 daňového řádu. In: Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kolektiv.: Daňový řád. Komentář. 3. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 938 s.). Ostatně v případě, že daňový řád obsahuje vlastní výčet důvodů pro zastavení exekuce v § 181, nejsou beztak splněny podmínky pro subsidiární aplikaci § 268 o. s. ř., neboť aplikace obecného právního předpisu přichází v úvahu jen tehdy, nestanoví-li speciální právní předpis vlastní úpravu. Námitka je nedůvodná.
22. K námitce, že žalobci nebyl výkaz nedoplateků doručen, a proto neměl možnost proti němu brojit, soud uvádí, že jde o postup v souladu se zákonem. Daňová povinnost totiž žalobci vznikla ještě před vydáním výkazu nedoplateků, a to ze zákona – platební výměr na daň z nemovitých věcí se podle § 13a zákona o dani z nemovitých věcí nedoručuje. Žalobci byla nicméně doručena složenka pro zaplacení této daně za příslušné zdaňovací období, včetně informace o celkové výši evidovaných nedoplateků; o své daňové povinnosti tedy věděl i jinak než z textu zákona. Vydáním výkazu nedoplateků žalobci nevznikla žádná nová povinnost, proti jejímuž uložení by se nemohl bránit již dříve. Výkaz nedoplateků není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž vnitřním dokladem správce daně technické povahy, sloužící primárně jeho potřebám. Jde o výpis z daňové evidence, tedy jakési shrnutí všech nedoplateků daňového subjektu. Výkaz nedoplateků se daňovému subjektu nedoručuje, protože o existenci v něm uvedených nedoplateků ví (resp. o nich vědět má a může, neboť jde o povinnosti vzniklé ze zákona nebo založené pravomocným rozhodnutím), a nejsou proti němu přípustné opravné prostředky. Od toho se odvíjí i specifické podmínky vykonatelnosti – výkaz nedoplateků je vykonatelný tehdy, jsou-li vykonatelné všechny položky v něm uvedené. (K povaze výkazu nedoplateků srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007-101.) Námitka je nedůvodná.
23. Důvodná není ani (zcela obecně formulovaná) námitka, že exekučním příkazem vymáhaná daňová povinnost přesahuje příjmy žalobce. Soud podotýká, že exekuční řízení slouží k nucenému výkonu exekučního titulu za situace, kdy povinnost z něj vyplývající nebyla splněna dobrovolně. Samotná existence negativních dopadů do sféry života žalobce nemůže založit nezákonnost exekuce. Nemajetnost může být za určitých okolností důvodem pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 písm. f) daňového řádu. Podle komentářové literatury a relevantní judikatury se však tento důvod zastavení exekuce uplatňuje především při exekuci prodejem movitých věcí, případně nemovitostí, a naopak při exekuci srážkami ze mzdy či jiného příjmu, např. invalidního důchodu je aplikovat nelze, a to již proto, že srážky se opakují tak dlouho, dokud není vymáhaná pohledávka i s příslušenstvím uspokojena (srov. Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žižková, M.: *Daňový řád. Komentář*. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2011. str. 1134; srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 20

Cdo 2242/2008). Žalobce navíc ani v návrhu na zastavení exekuce tvrzení o nedostatečných příjmech nikterak nekonkretizoval.

24. Protože jsou žalobní body nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu